

РЕШЕНИЕ

№ 5548

гр. София, 08.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 08.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **12289** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба Л. Б. С., ЕГН [ЕГН], с ЕТ „Елбис Трейд – Любомир Стоянов“ ЕИК,[ЕИК], чрез адв. В. С., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221919008089-091-001/31.03.2021 г., поправен с Ревизионен акт № П-22221421060199-003-001/06.04.2021 г. за поправка на РА № Р-22221919008089-091-001 от 31.03.2021 г. /РАПРА/, издадени от А. Г. М. – орган, възложил ревизията и Б. В. М. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 947/22.06.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ - С..

В жалбата е посочено, че РА, в обжалваната част е незаконосъобразен, издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Сочи се, че обжалваният ревизионен акт е издаден след законоустановения срок, като в него не са обсъдени възраженията на ревизираното лице вцялост относно незаконосъобразното определяне на началните и крайните салда, както и разходите за издръжка и живот за ревизирания период, довело до нарушаване на принципите на служебното начало и обективната истина. Твърди се, че не е налице превишаване на разходите над приходите, като неправилно са изготвени паричните потоци и неправилно не е изискано от ревизираното лице да декларира налични средства в брой към началото на ревизията, както и към началото и края на всеки от ревизираните периоди.

Моли се за отмяна на ревизионния акт в частта потвърдена с Решение № 947/22.06.2021г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ - С. при ЦУ на НАП. Претендира

присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. В. С., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът - Директорът на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП – в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221919008089-020-001 от 11.12.2019 г., връчена на 17.12.2019 г., изменена със Заповед № Р-22221919008089-020-002 от 16.03.2020 г., връчена на 16.03.2020 г., издадени от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., определена като компетентен орган за възлагане на ревизията /О./, на основание чл. 11, ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите /ЗНАП/, във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, със Заповед №РД-01-818 от 10.05.2019 г. на и. д. директор на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на Л. Б. С., ЕГН [ЕГН] с ЕТ „Елбис Трейд – Любомир Стоянов“. Ревизията е възложена за определяне на задълженията на жалбоподателя за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2018 г. Определен е срок за приключване на ревизията - първоначално до 3 месеца от връчване на първата ЗВР – т.е. до 17.03.2020 г., изменен до 15.05.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221919008089-092-001/26.05.2020 г., връчен на 01.06.2020 г. С доклада е направено предложение за определяне на задължения по ЗДДФЛ общо в размер на 38 322,17 лв., при декларирани такива в нулев размер.

Жалбоподателят е упражнил правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и срещу издадения РД е подал писмено Възражение с вх. № 59-00-1336#30/15.07.2020 г. с приложени доказателства, като същите са преценени с РА като неоснователни.

Ревизията приключва с РА №Р-22221919008089-091-001/31.03.2021 г., издаден от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Б. В. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 02.04.2021 г.

На основание чл. 133, ал. 3 от ДОПК, поради допуснатата в РА очевидна фактическа грешка, състояща се в погрешно посочена в таблица 1 на ред 6, колона 4 дължимата сума за внасяне 1 049,00, вместо 1 409,00 лв. /погасена и внесена/ и грешно посочени лихви в размер на 792,46 за 2018 г., вместо за 2017 г., от органите по приходите, издали РА, е издаден Ревизионен акт № П-22221421060199-003-001/06.04.2021 г. за поправка на РА №Р-22221919008089-091-001 от 31.03.2021 г. /РАПРА/, който е връчен на 06.04.2021 г.

Като краен резултат от проведеното ревизионно производство и предвид РАПРА окончателно са установени задължения за довносяне общо в размер на 32 430,47 лв., в т.ч., както следва: за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 20 349,00 лв. и лихви за просрочие в размер на 12 081,47 лв.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са извършили следните процесуални действия и са направени следните констатации и изводи:

Л. С. е местно лице по смисъла на чл. 4, т. 1 от ЗДДФЛ, семеен, със съпруга Д. Л. Б.-С.

и две непълнолетни деца. Лицето няма регистрация по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/. Собственик е на ЕТ „Елбис Трейд – Любомир Стоянов“, регистриран през 1995 г. и заличен служебно на 06.11.1996 г.

Жалбоподателят е съдружник със 16% дялово участие от 800,00 лв. в капитала на „АЕА“ ООД, с ЕИК[ЕИК], регистрирано през 1999 г. с общо вписан внесен капитал 5 000,00 лв., с регистрация по ЗДДС от 15.03.1999 г.

С оглед обективното установяване на всички факти и обстоятелства от значение за определяне данъчните задължения по ЗДДФЛ на жалбоподателя и обезпечаване на необходимите доказателства, в хода на ревизията са извършени процесуални действия и са събрани доказателства, изчерпателно отразени и коментирани в РД, представляващ неразделна част от оспорвания РА по см. на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя са връчени 4 искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/, извършени са насрещни проверки на други задължени лица, резултати от които са документирани с протоколи по съответния ред и на основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК са изпратени искания за представяне на документи, данни, сведения и книжа до лицензираните търговски банки на територията на страната – относно притежавани банкови сметки от жалбоподателя и движение на паричните средства по сметките; до доставчици на комунално-битови услуги за извършени разходи за топлофикация, електроснабдяване, водоснабдяване, телефонни услуги, относно пътувания на лицето в чужбина; относно платени данъци и такси от лицето.

Извършени са проверки за относими данни в информационните масиви на НАП за декларирани доходи, внесени данъчно-осигурителни задължения, регистрирани МПС по данни на КАТ, изплатени суми по трудови и извънтрудови правоотношения, Служба по вписванията [населено място], [населено място] и [населено място] - за вписани сделки с недвижими имоти, извършени покупки от регистрирани по ЗДДС лица и др. Установено е финансовото и имуществено състояние на лицето.

На 10.03.2020 г. по електронен път е връчено Уведомление изх. № Р-22221919008089-113-001/10.03.2020 г., с което жалбоподателят е информиран, че основата му за облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за ревизираните периоди от 01.01.2013 г. - 31.12.2018 г. ще бъде определена по реда на чл. 122 – чл. 124 от ДОПК, поради констатирани обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК. Едновременно с Уведомлението по чл. 124 от ДОПК на лицето е връчено и Уведомление №Р-22221919008089-139-001/10.03.2020 г. по чл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК, с което е информирано за права и задължения, произтичащи от текстове на Наказателния кодекс /НК/.

Констатациите на органите по приходите по данъчни периоди са съответно:

За данъчен период 2013 г.

Констатирано е, че получените доходи превишават извършените разходи за периода, като превишението е определено в размер на 54 533,38 лв. Във връзка с констатираното превишение с РА не са установени допълнителни задължения по ЗДДФЛ за 2013 г. В РА е установено, че през 2013 г. жалбоподателят е реализирал недеklarиран облагаем доход от друг източник в размер на 130 062,70 лв., която представлява получени по банкови сметки на жалбоподателя парични средства от продажбата на 2 недвижими имота, които не са негова собственост, при следните обстоятелства:

С Нотариален акт /НА/ №9 от 07.06.2013 г. за покупко-продажба на недвижим имот

М. Л. М. продава на С. Й. П. апартамент №5, находящ се в [населено място], [улица], с площ от 47,84 кв. м., заедно с избено помещение №13 с площ от 8,71 кв. м.

С друг НА №49 от 19.07.2013 г. М. Л. М., чрез жалбоподателя като пълномощник, продава апартамент №28, находящ се в [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] на купувач И. С. И..

Констатирано е, че за извършените продажби от жалбоподателя не са предоставени документи, с които да удостоверява основанието за получените парични средства по неговите банкови сметки. Не са ангажирани други доказателства, че сумите са му дарени или предоставени като завещание, респективно, че е налице дарение, което е декларирано и обложено по реда на Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/. Не са налице основания сумите да са необлагаеми. Същите не са декларирани в годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 50 от ЗДДФЛ и не са обложени по реда на ЗДДФЛ. Прието е, че жалбоподателят се е разпореждал с тези средства.

С оглед изложеното доходът е квалифициран като недеklarиран облагаем доход от друг източник /независимо, че за този период не е налице „недостиг“/ и сумата е включена в определената по реда на чл. 122, ал. 1 от ДОПК обща годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ, която е изчислено, че възлиза на 138 274,65 лв., формирана като сбор от декларирани облагаем доход от трудови правоотношения в размер на 8 211,95 лв. и доход с недоказан произход в размер на 130 062,70 лв.

При така определената данъчна основа в размер на 138 274,65 лв. за 2013 г. с РА е установен дължим данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 13 827,47 лв. След приспадане на внесен данък в размер на 821,20 лв. е определен данък за довносяне в размер на 13 006,27 лв. Изчислени са лихви за просрочие в размер на 9 135,14 лв.

За данъчен период 2014 г.:

Констатирано е, че получените доходи превишават извършените разходи за периода и превишението е в размер на 51 733,55 лв. Във връзка с констатираното превишение с РА не са установени допълнителни задължения по ЗДДФЛ за 2014 г.

За данъчен период 2015 г.:

При направената съпоставка за 2015 г. е установено несъответствие в размер на 29 787,23 лв.

Стойността на приходите е определена като сбор от следните суми: 9 124,56 лв. – изплатен доход по трудово правоотношение с „АЕА“ ООД; 2,93 лв. – начислени кредитни лихви по банкова сметка в П. АД; 3 200,00 лв. - изплатен дивидент от „АЕА“ ООД; 19 471,17 лв. – кредитен лимит по сметка в Ю. и 2 8514,91 лв. – кредитен лимит по сметка в П. Б..

Стойността на разходите е определена като сбор от следните суми: 18 731,96 лв. – платени разходи от сметка в Ю.; 4 331,04 лв. – платени разходи от сметка 20 в П. Б.; 2 851,91 лв. – платени разходи от сметка 15 в П. Б.; 38,66 лв. – разходи за Ч. за къща в [населено място]; 15,72 лв. – разходи за „А1“ АД; 15 440,00 лв. – внесени суми по кредитна карта в Ю.; 1 490,00 лв. – внесени суми по кредитна карта 15 в П. Б.; 5 800,00 лв. – предоставени средства на Ж. К.; 578,00 лв. – разходи за почивка в станция „Орлица“ платени от банкова сметка в П. Б.; 160,00 лв. – удържан данък дивидент от „АЕА“ ООД; 0,23 лв. – удържан данък по кредитни лихви по банкова сметка в ПИБц 34,00 лв. – платени МТД по приходен ордер 72221245715/28.05.2015 г.; 20,12 лв. – банкови такси и лихви по сметка в Е. Б.; 739,21 лв. - банкови такси и лихви по сметка в Ю..

За констатирания недостиг е прието, че представлява недеklarиран доход с

неустановен произход и същата сума е включена при определяне на годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода. На основание чл. 122, ал. 2 от ДОПК е определена годишна данъчна основа в размер на 39 926,03 лв., изчислена като сбор от 10 138,80 лв. – доход от трудови правоотношение и 39 926,03 лв. – констатиран недостиг

При така определената данъчна основа в размер на 39 926,03 лв. за 2015 г. с РА е установен дължим данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 3 992,60 лв. След приспадане на внесен данък в размер на 1 013,88 лв. е определен данък за довносяне в размер на 2 978,72 лв. Изчислени са лихви за просрочие в размер на 1 483,38 лв.

За данъчен период 2016 г.:

При направената съпоставка за 2016 г. е установено несъответствие в размер на 16 896,74 лв. Стойността на приходите е определена като сбор от следните суми: 9 125,26 лв. – изплатен доход по трудово правоотношение с „АЕА“ ООД; 3,18 лв. – начислени кредитни лихви по банкова сметка в П.; 1 506,04 лв. – получени средства от ОРЕ/Л. по банкова сметка 20 в П. Б.; 511,87 лв. – платен самолетен билет от сметка 20 в П. Б.; 13 088,77 лв. – предоставени средства от съпругата Д. Б.-С. за покриване на семейни разходи; 7 780,00 лв. върнат заем от Ж. К.; 16 002,96 лв. – кредитен лимит по сметка в Ю..

Стойността на разходите е определена като сбор от следните суми: 15 6363,64 лв. – платени разходи от сметка в Ю.; 8 969,55 лв. – платени разходи за издръжка от сметка 20 в П. Б.; 4,80 лв. платени разходи за ВиК; 210,79 лв. – платени разходи на БТК АД; 210,70 лв. – платени разходи на „А1“ ЕАД; 112,85 лв.- платени разходи на „Теленор България“ ЕАД; 28 080,00 лв. – платени суми по кредитна карта в Ю.; 200,00 лв. – внесени суми по кредитна карта в П. Б.; 1 980,00 лв. – предоставени средства на Ж. К.; 590,11 лв. – закупен самолетен билет платен от сметка в П. Б.; 1 021,95 лв. – закупен самолетен билет платен от сметка в П. Б.; 196,35 лв. – платени местни данъци; 0,25 лв. – удържан данък по кредитни лихви по сметка в П.; 817,45 лв. – разходи за застрахова на „ГРААВЕ БЪЛГАРИЯ“, платени от сметки в П. Б.; 19,80 лв. – банкови такси за лихви по сметка в Е. Б. АД; 639,32 лв. – банкови такси и лихви по сметка в Ю.; 7 397,17 лв. – платени разходи на ОРЕ/LONON от сметка в П. Б..

За констатирания недостиг е прието, че представлява недеклариран доход с неустановен произход и същата сума е включена при определяне на годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода. На основание чл. 122, ал. 2 от ДОПК е определена годишна данъчна основа в размер на 27 028,44 лв., изчислена като сбор от 10 131,80 лв. – доход от трудови правоотношение и 16 896,74 лв. – констатиран недостиг.

При така определената данъчна основа в размер на 27 028,44 лв. за 2016 г. с РА е установен дължим данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 2 702,84 лв. След приспадане на внесен данък в размер на 1 013,18 лв. е определен данък за довносяне в размер на 1 689,66 лв. Изчислени са лихви за просрочие в размер на 670,49 лв.

За данъчен период 2017 г.:

При направената съпоставка за 2017 г., е установено несъответствие в размер на 26 399,98 лв.

Стойността на приходите е определена като сбор от следните суми: 10 681,21 лв. – изплатен доход по трудово правоотношение с „АЕА“ ООД; 9 827,33 лв. – получен доход от наем по сметка в П. Б.; 10,30 – начислени кредитни лихви по сметка в П. АД; 6 400,00 лв. – платен дивидент от „АЕА“ ООД; 17 157,03 лв. – кредитен лимит по

сметка в Ю..

Стойността на разходите е определена като сбор от следните суми: 16 603,64 лв. платени разходи от сметка в Ю.; 4 559,66 лв. – платени разходи от сметка в П. Б.; 214,75 лв. платени разходи за „БТК“ ЕАД; 208,80 лв. – платени разходи за „А1“ ЕАД; 228,00 лв. – платени разходи за „Теленор България“ ЕАД; 19 600,00 лв. – платени разходи на борсов посредник А. М.; 14 090,00 лв. - платени разходи по кредитна карта в Ю.; 196,35 лв. – платени МДТ; 320,00 лв. - удържан данък дивидент от „АЕА“ ООД; 0,82 лв. – удържан данък кредитни лихви по сметка в П.; 23,72 лв. – банкови такси за теглене в брой по сметка в Е. Б.; 253,39 лв. банкови такси и лихви по сметка в Ю..

За констатирания недостиг е прието, че представлява недеklarиран доход с неустановен произход и същата сума е включена при определяне на годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода. На основание чл. 122, ал. 2 от ДОПК е определена годишна данъчна основа в размер на 47 112,49 лв., изчислена като сбор от 11 868,01 лв. – доход от трудови правоотношение, 8 844,50 – доход от наем и 26 399,98 лв. – констатиран недостиг

При така определената данъчна основа в размер на 47 112,49 лв. за 2017 г. с РА е установен дължим данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 4 711,25 лв. След приспадане на внесен данък в размер на 2 034,81 лв. е определен данък за довносяне в размер на 2 676,44 лв. Изчислени са лихви за просрочие в размер на 792,46 лв.

За данъчен период 2018 г.:

При направената съпоставка за 2018 г. не е установено несъответствие. Констатирано е, че получените доходи превишават извършените разходи за периода. По приложената формула, следва, че превишението е в размер на 15 803,23 лв. При изчислението в таблицата за съпоставка са включени следните суми: разполагаеми парични средства в началото на периода към 01.01.2018 г. в размер на 82 777,46 лв. /в т.ч. в брой – 78 028,26 лв. и по банкови сметки в размер на 4 749,20 лв./ и в края на периода към 31.12.2018 г. - налични парични суми в размер на 60 330,03 лв./ в т.ч. в брой 59 337,45 лв. и по банкови сметки 992,58 лв./, като са съпоставени установени общо постъпления през годината в размер на 68 582,49 лв. и извършени разходи в размер на 75 226,69 лв. Във връзка с констатираното превишение с РА не са установени допълнителни задължения по ЗДДФЛ за 2018 г.

РА е оспорен по реда на чл. 152 и следващите от ДОПК пред Директора на ДОДОП – С., във връзка с която е постановено Решение № 947/22.06.2021г., издадено от директора на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП, с което: 1/Ревизионен акт /РА/ № Р-22221919008089-091-001/31.03.2021 г., поправен с Ревизионен акт за поправка /РАПРА/ №П-22221421060199-003-001 от 06.04.2021 г., издадени от А. Г. М. – орган, възложил ревизията, и Б. В. М. – ръководител на ревизията, е отменен в оспорената част на установени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчен период 2013 г. в размер на 13 006,00 лв., ведно със съответните лихви за просрочие в размер на 9 135,14 лв.

2/ РА № Р-22221919008089-091-001/31.03.2021 г., поправен с РАПРА №П-22221421060199-003-001 от 06.04.2021 г. в останалата оспорена част на установените задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ, за данъчни периоди 2014г., 2015 г., 2016 г.,2017г., както и за 2018 г.

е потвърден. В тази част и същият е обжалван пред съда.

Решението е връчено по електронен път на 28.06.2021 г.

В хода на съдебното производство по делото е прието заключение по допуснатата до изслушване съдебно – счетоводна експертиза. Съдът го кредитира изцяло, като пълно, обективно и безпристрастно, въз основа на всички писмени доказателства, приети в хода на съдебното производство.

Вещото лице е изготвило справка за паричния поток с натрупване на Л. Б. С. за периода: 01.01.2015 г. - 31.12.2017 г., включваща начални и крайни салда на деклариранни приходи и извършени разходи за посочения период, като се вземат предвид и периодите: 2013 г. и 2014 г., като експертът е взел предвид декларираните и получени суми, описани в т. 2 от поставените задачи, формулирани в писмена молба на жалбоподателя от 19.05.2022 г. Съгласно експертизата крайната разполагаема сума за 2013 г. е 100318,82 лв., представена в Таблица 1 по т. 1 от експертизата, а крайната разполагаема сума за 2014 г. е 189567,28 лв., представена в Таблица 2 по т. 1 от експертизата. При съобразяване със задачата на експертизата, като е взело предвид началните салда по години, установени с ревизионния акт и увеличени с крайната разполагаема сума в края на съответната година, вещото лице е изчислило, че за 2015 г. крайната разполагаема сума е 159831,07 лв., за 2016 г. - 129846,86 лв. и за 2017 г. - 102660,40 лв.

Експертът е посочил и паричният поток с натрупване на Л. Б. С. за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2017 г., включващ начални и крайни салда на деклариранни приходи и извършени разходи за посочения период в размер на 102660,40 лв. като крайна разполагаема сума.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществото на правния спор:

Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, след реализирано обжалване на РА по административен ред, поради което се явява допустима. По същество е неоснователна.

Ревизионното производство е възложено и извършено от компетентни за целта органи, а РА е издаден от органите по чл.119, ал.2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Органите по приходите са положили необходимите усилия за установяване на фактите и обстоятелствата, релевантни за данъчното облагане, анализирали са обективно и всеобхватно събраните доказателства, обсъдили са твърденията и доводите на ревизираното лице, като изцяло са изпълнили процесуалните си задължения.

Ревизионният акт, в обжалваната част е издаден и при правилно приложение на материалния закон.

Жалбоподателят счита, че не е налице основание за провеждане на ревизията по особения ред на чл. 122 от ДОПК. Твърди, че с акта незаконосъобразно и при неправилно оценена фактическа обстановка е

извършено облагане по чл. 122 от ДОПК и са установени спорните задължения за данък и лихви в оспорения размер. Изтъква, че по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подал възражение с вх. №53-00- 1336#30/15.07.2020 г. против констатациите в РД с приложения към него доказателства, но същите не са взети предвид и в РА са преповторени мотивите от доклада. Като следващ аргумент излага, че РА е издаден 8 месеца след определения срок по чл. 119, ал. 2 от ДОПК. В обобщение, поради липсата на обсъдените възражения, счита, че не са спазени принципите за служебно начало и обективност и РА е нищожен.

По отношение на приложението на особения ред за облагане жалбоподателят на първо оспорва увеличението на данъчната основа за 2013 г. със сумата в размер на 130 062,70 лв. Сочни, че от представените в хода на ревизията 2 нотариални акта за продажба на процесните имоти и от представено нотариално заверено пълномощно на 17.05.2013 от нотариус И. Д. е видно, че при продажбата на имотите жалбоподателят е действал в качеството си на пълномощник на собственичката на имотите М. Л. М. и сумите от продажните цени са преведени по неговите лични банкови сметки. Впоследствие с нотариално завещание №684 от 23.09.2013г., извършено пред нотариус И. Н. жалбоподателят е обявен за единствен наследник на цялото имущество /движимо и недвижимо/ на лицето М. М.. Ето защо счита, че изводите на органите по приходите са неправилни и необосновани, още повече, че след получаване на продажната цена на имотите жалбоподателят е изтеглил паричните средства и ги е предал на продавача и предишен собственик на имотите, за което към възражението срещу доклада е представил 2 разписки за предадените суми. В хода на ревизията органите по приходите не са ценили и взели предвид тези разписки с аргумента, че представляват новосъздадени доказателства за целите на ревизионното производство. Жалбоподателят счита, че този извод противоречи изцяло на принципите за обективност и служебно начало. Сочни, че след смъртта на М. М. жалбоподателят става собственик и на въпросните парични средства по силата на представеното на ревизиращите нотариално завещание, поради което и въпросните суми не се декларират, съответно за тях не се дължи данък по реда на ЗДДФЛ. В тази връзка счита за необосновани мотивите в акта, че не са представени доказателства за това, че сумите са част от завещаното имущество, както и за декларирането им като наследствена маса по реда на ЗМДТ. С оглед изразената воля на завещателя сочи, че законът не изисква и не е необходимо представянето на други документи, удостоверяващи, че въпросните суми са част от завещаното имущество в негова полза. На следващо място оспорва непризнаването в акта на декларираната начална разполагаема сума в брой в размер на 35 000.00 лв., съответно приетата от органите по приходите вместо нея сума от 5 000.00 лв. Счита, че констатациите на ревизиращите в тази насока са неаргументирани, тъй като не са посочени никакви правни основания. По тази част от спора се позовава на приложения към възражението договор за поръчка от 20.01.2011 г. за предоставени за разпореждане 50 000.00 лв. и договор за заем от 06.01.2013 г. за 9 500,00 лв. Възражава се и срещу констатациите за

предоставяне на суми на съпругата му поради недостиг на парични средства за извършените от нея разходи. Сочи, че според констатациите в акта е компенсирани недостиг на съпругата, като е прието, че жалбоподателят ѝ е предоставил за 2014 г. - сумата в размер на 37 565,39 лв.; за 2016 г. - 13 088,57 лв. и за 2018 г. - 4 671.49 лв. Твърди, че никога и по никакъв повод не е предоставял на съпругата си посочените суми, поради което в несъответствие със събраните доказателства му е увеличена данъчна основа с тези суми.С вх. №59-00-1336#28 от 13.04.2020 г. е дал писмени обяснения, че със съпругата и децата си са живели в едно общо домакинство и не си спомня кога разходите за домакинството са покривани от нея или обратното.Именно поради това обстоятелство законът приема, че разходите в общо домакинство се поделят по равно между съпрузите. Счита, че в случая посочените разходи не са разходи за домакинство, а лични разходи на съпругата му и заплащането на такива разходи не се удостоверява с декларация, а с платежни документи, каквито документи не са събрани при извършената ревизия.

На база на така изложените обстоятелства, в хода на съдебното производство жалбоподателят е поискал допускане на съдебно-счетоводна експертиза.Изрично на вещото лице е поставена задача да извърши изчисленията на задълженията по години, като вземе предвид декларираните и получени суми съгласно документите, които не са кредитирани от органите по приходите.

Правното значение на експертното заключение за решаването на спора е обаче налице, единствено в случай, че съдът цени и кредитира доказателствата, въз основа на които е изготвено то.

Настоящата инстанция намира, че неоснователно в жалбата се твърди, че приложените доказателства по тази част от спора необосновано не са кредитирани.

По отношение на представения договор за заем от 06.01.2013 г. основателно органите по приходите са констатирани, че същият е с дата след началото на ревизирия период, с оглед на което е изключено да се приеме, че същият доказва парична наличност от предходна дата.

Относно представения договор от 20.01.2011 г. за предоставена на разпореждане сума в размер на 50 000,00 лв. органите по приходите са подхождали максимално обективно, като съобразно съдържанието на договора са констатирани липса на доказателства за каквито и да са последващи действия, доказващи фактическото му изпълнение по управление на сочените парични средства. В тази връзка в мотивите на акта е изтъкната липсата на получаване, деклариране и облагане на доход от изпълнението на договора или връщане на сумите при неизпълнение.Не са ангажирани писмени доказателства и не са посочени никакви относими факти и обстоятелства, опровергаващи констатираното. Следва да се отбележи, че съгласно чл. II от

договора, същият е със срок 10 години, който е изтекъл към датата на издаване на РА, поради което и съдът намира, че правилно в акта са констатирани липсата на каквито и да са данни и доказателства за неговото фактическо изпълнение. В чл. IV. 1 от договора е посочено, че при предоставяне на сумата в брой, договорът служи като разписка за предаване на сумата. Никъде другаде в него обаче не фигурира изричен текст, че предаването на парите все пак е извършено и то е станало именно в брой, нито къде и кога е извършено предаването им. Според практиката на Върховния касационен съд /ВКС/ по поставения въпрос по граждански дела, която е от значение и за настоящото производство, е, че наличието единствено на обща уговорка, без да е ясно и недвусмислено посочено, че сумата е предадена и че това е станало в брой, не може да доведе до доказване на предаването на заемната сума. Така и Решение № 277 от 02.12.2019 г. по гр. д. № 237/2019 г. Извън това, по делото не са налице доказателства за произход на сумата, които да доказват възможността на доверителя да предостави средства на жалбоподателя в договорения размер. Не са налице и доказателства за превод на суми, като размерът значително превишава изрично законоустановения праг за разплащане в брой.

В представените документи по връченото на жалбоподателя ИПДПОЗЛ № Р-22221919008089-040-001 от 18.12.2019 г. е представено Нотариално завещание №8, том IА, рег. № 9342, дело 72/2013 г. от 20.09.2013 г., съгласно което М. Л. М. завещава на жалбоподателя Л. Б. С. цялото си имущество, което притежава, като го обявява за единствен свой наследник. Към подаденото възражение срещу ревизионния доклад е приложено нотариално заверено пълномощно рег. №039 от 17.05.2013 г. съгласно което М. М. упълномощава Л. Б. С. да я представлява пред нотариус с право да продаде на когото намери за добре описани в пълномощното 3 недвижими имоти, в т. ч. двата имота по процесните два НА. В пълномощното изрично е вписано, че жалбоподателят е упълномощен да получи дължимата продажна цена по банковата си сметка, открита на свое име. Отделно са приложени и 2 разписки за връщане на сумите, съответно в размер на 47 000,00 евро /без вписана дата/ и на 20 500,00 евро. Решаващият орган правилно е счел, че с оглед наличните доказателства по преписката, неправилно посочената сума е квалифицирана от органите по приходите като облагаем доход от друг, неустановен източник.

На първо място от доказателствата по преписката, включително НА е видно, че жалбоподателят е действал и получил сумите като пълномощник, т.е. последното в действителност не го легитимира автоматично като собственик. Съдът напълно споделя тези доводи отговарящи и на фактите по делото. Съгласно разписките и получената от продажбите сума е върната на собственичката на същите имоти. Но съгласно завещанието, тя обаче представлява необлагаем доход предвид разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗДДФЛ, в която изрично е определено, че не се смята за доход получено имущество по наследство, завет и дарение.

Предвид изложеното и съобразно с ангажираните доказателства следва, че необосновано и в противоречие с разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗДДС процесната сума е квалифицирана като облагаем доход и е включена в общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2013 г. Следователно, незаконосъобразно по основание и размер с РА са били определени задължения за данък в размер на 13 006,00 лв. и съответните лихви в размер на 9 135,14 лв., поради което в тази част РА е бил отменен с Решението на Директора на Дирекция ОДОП С..При това положение, като недопустими не следва да се коментират аргументите на жалбоподателя срещу салдата за 2013 г., при положение, че той не обжалва резултата за 2013 г., доколкото установеният данък за този период е отменен с Решението.

Видно от мотивите на РА, за всеки един от ревизираните периоди 2015 г., 2016 г. и 2017 г. е направена годишна съпоставка на получените доходи и извършени разходи, при което е установено несъответствие, представляващо съществено превишение на разходите над получените доходи. Посочените суми правилно са квалифицирани като друг недеklarиран доход, без произход, представляващи обстоятелства по см. на чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК. За наличието на тези обстоятелства жалбоподателят своевременно е уведомен с надлежно връчено на 10.03.2020 г. Уведомление №Р-22221919008089-113-001 от 10.03.2020 г. Установените несъответствия не са опровергнати и след направен анализ на относимите обстоятелства по чл. 122, ал. 2 от ДОПК, подробно описан в мотивите за всяка от ревизираните години, в съответствие с трайно установената практика, правилно по основание и размер с РА е определена данъчната основа по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК и дължимия данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ.

По отношение на визираните в жалбата процесуални нарушения, в случая не са налице такива от категорията на съществените, пораждащи нищожност или незаконосъобразност на акта и жалбата по тази част от спора също е неоснователна. РА е издаден от компетентни лица, в изискуемата от закона форма и при спазване на процесуалните и материалноправните изисквания за издаването му.

ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са подписани с квалифициран електронен подпис /КЕП/, като по делото са представени доказателства за това на хартиен и електронен носител.

На следващо място, неоснователни са изложените в жалбата оплаквания за „фиктивно определяне на данъчната основа със суми, с които е извършено компенсирание на установен при съпругата паричен недостиг за съответните периоди. Включените в приходната и разходна част суми по съпоставките са правилно определени на база събраните в хода на ревизията доказателства и установени факти./Съобразени и фактите и обстоятелствата от ревизията на съпругата на жалбоподателя, приключила с РА№Р-22221919007509-091 -001

/31.03.2021 г./

За 2018 г. за жалбоподателя не са установени допълнителни задължения по ЗДДФЛ, които да обосноват интерес от обжалване на РА, макар, че там също е извършена компенсация. Предвид на това, следва се обърне внимание, че включената в таблицата за съпоставка за 2018 г. сума в размер на 4 671,49 лв. за компенсация на недостиг на съпругата не влияе върху определените задължения за периода на жалбоподателя, т.к. за него за същия период е установено превишение /„излишък“/ и не се установява задължение.Т.н. компенсация е само за целите на годишната съпоставка на двамата съпрузи, живели в едно домакинство, които са поделяли разходите за издръжка на семейството.В тази връзка и жалбоподателят не е оцетен.При констатиран след съпоставката „излишък“ за жалбоподателя е извършена компенсация през 2013 г. /извън облагането му за недеklarиран облагаем доход от друг източник в размер на 130 062,70 лв./ и през 2014 г. за компенсиране на недостиг в полза на съпругата му. В периодите 2015 г., 2016 г. и 2017 г. с установен недостиг за жалбоподателя не е извършвана такава компенсация, което ясно сочи, че няма „фиктивно“ завишаване на разходи. Видно от таблицата за съпоставка за 2016 г. на стр. 43 в РД аналогична компенсация е извършена в полза на жалбоподателя, като в приходната част са му признати компенсирани средства в размер на 13 088,77 лв. от излишък на съпругата му Д. Л. Б. - С..

Предвид изложеното жалбата се явява неоснователна, поради което и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд София - град, III отделение, 36-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Б. С., ЕГН [ЕГН], с ЕТ „Елбис Трейд – Любомир Стоянов“ ЕИК,[ЕИК], чрез адв. В. С., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221919008089-091-001/31.03.2021 г., поправен с Ревизионен акт № П-22221421060199-003-001/06.04.2021 г. за поправка на РА № Р-22221919008089-091-001 от 31.03.2021 г. /РАПРА/, издадени от А. Г. М. – орган, възложил ревизията и Б. В. М. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 947/22.06.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“-С..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

